

Sygn. akt I CSK 546/14

POSTANOWIENIE

Dnia 18 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z wniosku I. W.
przy uczestnictwie S. M., M. M. i D. M.
o rozgraniczenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 marca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki M. M.
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 7 stycznia 2014 r., sygn. akt I Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 7 stycznia 2014 r. Sąd Okręgowy w K. oddalił apelację uczestniczki M. M. od postanowienia Sądu Rejonowego w J. z dnia 12 lutego 2013 r., którym, po powtórным rozpoznaniu sprawy ustalona została granica pomiędzy nieruchomościami wnioskodawczyny I. W. i uczestniczki postępowania, umorzył postępowanie w pozostałym zakresie i rozstrzygnął o kosztach postępowania. Podstawą prawną rozstrzygnięcia był art. 153 k.c. Oddalając apelację uczestniczki Sąd Okręgowy podzielił ustalenia faktyczne i oceny prawne Sądu pierwszej instancji.

W skardze kasacyjnej uczestniczka zarzuciła zaskarżonemu postanowieniu naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 278 w związku z art. 286 i art. 233 k.p.c. przez wielokrotne oddalenie wniosku tej uczestniczki o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego geodety. Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia w zaskarżonej części i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na niespełnienie przesłanek określonych w art. 398⁹ par. 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pełnomocnik uczestniczki powołał art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. i zawarł w nim przesłankę oczywistego uzasadnienia skargi. Jednakże tę oczywistość powiązał w bardzo krótkim, jednozdaniowym uzasadnieniu z nienależytym i niepełnym zbadaniem sprawy przez Sądy obu instancji, co miało być z kolei związane z błędnym ustaleniem rozgraniczenia nieruchomości przez powołanego biegłego geodetę, który dokonał rozgraniczenia w sposób niezgodny, zdaniem skarżącej z przebiegiem granic uwidocznionych na mapie uzupełniającej przyjętej do państwowego zasobu geodezyjno-kartograficznego w dniu 7 lipca 2011 r. Takie uzasadnienie wskazuje jedynie, że skarżąca nie akceptuje ustaleń stanu faktycznego i oceny dowodów dokonanej przez Sąd drugiej instancji, w wyniku kontroli orzeczenia pierwszo - instancyjnego, przeprowadzonej już drugi raz przez Sąd Okręgowy, jako rezultat wniesionej apelacji. Podniesienie takich zarzutów

wskazuje na niedopuszczalną podstawę skargi kasacyjnej ze względu na art. 398³ § 3 k.p.c., według którego skarga nie może być oparta na kwestionowaniu ustaleń stanu faktycznego i dokonanej oceny dowodów. Z kolei art. 398¹³ § 2 k.p.c. wiąże Sąd Najwyższy ustaleniami faktycznymi przyjętymi przez Sąd drugiej instancji.

W sprawie nie występuje oczywiste uzasadnienie skargi, które zgodnie z utrwalonym i znanym od wielu lat orzecnictwem Sądu Najwyższego oznacza takie wady merytoryczne lub formalne zaskarżonego, prawomocnego orzeczenia sądowego, że są widoczne na pierwszy rzut oka, nie wymagając dokonywania żadnej pogłębionej analizy prawnej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 lipca 2011 r., II CSK 59/11, nie publ.; z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, nie publ.; z dnia 18 lipca 2013 r., III CSK 143/13, nie publ. i z dnia 11 lutego 2015 r., V CSK 413/14, nie publ.). W niniejszej sprawie takie okoliczności nie wystąpiły, a niezadowolenie strony postępowania z rozstrzygnięcia i uwzględnienia przez Sąd określonych dowodów, z niedopuszczeniem takich, które oczekuje strona nie stanowi o oczywistym uzasadnieniu skargi kasacyjnej, będącej wyjątkowym środkiem zaskarżenia prawomocnego orzeczenia sądowego.

Mając to na względzie należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzec jak w postanowieniu.